

דָוִד גַּלוֹר ז"ל

טִירַת צְבֵי

דוד נולד וגדל אצנו. חלק מאתנו היה כבן, לאחרים כאח, חבר. במסלול הקבוע של בני הקיבוץ התקדם עם כולם, אך בלט בשיעור קומתו מעיל חבירו. בתוך חברת הילדי הגודלה, נקבע לא ערוור כמו מג' החבורה. קולו העמוק והボוטה, יושר מידותיו וכשרונותו נתנו לו את הסמכות הטבעית להנעה את גילו.

דוד, בן למורים ואירה אשר קשרו את גורלם לארץ זאת מרצונים ובהתאם להשיקפת עולמם, ובנו בית איתן בתוך בוצחנותו.

מנעוריו נשם דוד בביתו את תורת הקיבוץ ואת השαιפה לשלים בחיה תורה ועובדת. אחורי תקופה של ארבע שנים ארכוכות בצה"ל, בהן הציגן כלוחם במלחמת ששת הימים וכמפקד לוחם במלחמת העצמאות, שב אלינו ובחר בדרך חיים זו.

דוד ה策ך לקובוצה לא רק בגל שכנן נולד, וכן נולדה גם אשתו רבקה. הוא החליט על כך לאחר לבטים כבדים, והוא קיבל על עצמו תפקיד אחראי בענף והתכוון להירותם גם לפתרון בעיות חברתיות שנוצרו.

מאז היה אדם מבוגר בילה דוד חלק גדול מחייו בצה"ל, במלחמה ובמלחמות. האם אהב חייל מלחמה אלו? לא! לא ולא! דוד אהב את חי המשק, אהב את רבקה, את יופת בתו, את בית ההורים. אהב קריאה בשעות הפנאי, משחק כדורים עף ידי שבוע, טילים בארץ. אהב שמחה ושלווה בחיים. לאחרונה תכנן לגשת ללימודים בצמיחת לאחר שעונות העבודה. אך כשנקרא במושאי יום הכיפורים ליחידתו, היה דוד כאוטם בחורים שאינם בורחים לעולם, יצא בוגזה למקום הגיאוס. כמפקד פלוגה התקדם לקראת עמדות אויב יורוקות אש, ויצא בראש אנשיו אל הבלימה.

דוד ידע על מה ולמה הוא נלחם. ידע כי מגן הוא על אישת ובת, על הורים ובית. ידע תמיד כי צורך האומה הופך אותו מאיש משק לאייש נשך, ומהיבב אותו לرؤץ אל תוך הסכנה ולמסור נפשו בלי לשאול שאלות.

"כל הדר בארץ ישראל הוא מלגיונו של מלך מלכי המלכים, והקדוש ברוך הוא שהפקיד המלך, שומר בפלטרין שלו. נהרג אחד מהלאוין שלו אין לו כביכול אחרים להעמיד במקומו. לפיכך אחינו כל בית ישראל, כל המתאבלים באבל זהה, נכוון את לבנו לאבינו شبשימים ונזכה ונראה עין בעין, עושה השלום במריםיו, הוא ברחמייו יעשה שלום علينا ועל כל ישראל אמן".

ירושלים, טירת צבי, ח' של'ג

